

Téma diplomové práce *Tělesnost a intimita v současné fotografii* jsem si zvolila na základě motivů, které protínají mou dosavadní tvorbu. Intimitu a tělesnost jsem chtěla zkoumat nejen ze svého vlastního pohledu, ale také se ponořit do jejich teoretického základu a objevovat přístupy a pracovní postupy ostatních autorů na současné české scéně, kteří se této tematice věnují. Psaní teoretické práce na zvolené téma mě mimo jiné neustále nutilo vracet se ke svým starým fotografiím, souborům a idejím, procházet se archivem jako zahradou vzpomínek a nechat se naplnit znovu vyvolanými pocity a prožitky. Konstantní analýza a reflexe vlastní práce pro mě vytvořila novou zkušenost, Vracet se ke starým věcem a otevírat časem zapečetěnou minulost, je pro mě nezbytné k růstu. Jaký je můj vlastní pohled na mou existenci, na mé tělo, na mou mysl. Je variabilní a neustále se vyvíjející. Mění se stejně jako názor. Stejnýma očima se díváme pokaždé jinak. Nikdy totiž nebudeme mít míň zkušeností, jako když jsme se pozorovali posledně. Archivní prožitky a vzpomínky kdysi ukládané se strachem a bolestí se pod nánošem prachu zdají v kontextu současnosti banální a trapně nedůležité. Vybrala jsem ty nejlepší cibulky a semínka ze svého intimního archivu a ty jsem vypěstovala.

Výstavní soubor nese název *V kůži*. Celá instalace je koncipována ve 2 rovinách. V mé osobní rovině a obecné rovině vnímání ženské tělesnosti a intimity. Vytvořený narativ začíná ženským tělem jako hmotou. Srdce zahalené lepkavým papírem jako náplastí čeká, až ji někdo nehtem odrýpne. Pomocí lightboxů v tmavé předsíni se divák dostává pod kůži. Celým souborem se prolíná ženský i mužský element. Přes snahu si vybojovat silnou pozici hlavně sama před sebou se neustále vracím na místo, kde jsem ve světě malá, slabá, lehce ovlivnitelná a manipulovatelná. Možná se mi to líbí. Možná mě to baví. Možná neznám odpověď. Smiřuji s přítomností strachu a potřebou vše razantně změnit, odkládám potřebu absolutní kontroly. Publikace *Skins* je doslova provázána fialovou barvou. Fialová vzniká spojením modré a červené. Modrý klid a rozvaha s červenou divokostí a energií. Voda a krev. Je to barva protikladů. Tmavá, melancholická, zdrženlivá, plná síly a moci, světlá, lehká, naivní a romantická. Ze všech barev nejvíce definuje ženskost. Tato mnou zprvu nenáviděná barva se skrze můj pohled knihou nenuceně propletla od začátku do konce. Kniha svým pojetím odkazuje ke kůži jako k obalu neuchopitelné a neohraničitelné ženskosti. Prezентuje jistou fascinaci jak fyzickým obalem těla, tak pomyslnými ochrannými vrstvami, do kterých se v průběhu života odíváme jako do slupek. Fotografie na pomezí reality a fikce doplňují šité a lepené koláže připomínající ženské a mužské pohlavní orgány a intimní partie, nebo výřezy objektů s antropomorfními prvky. Spolu tvoří neurčitou dějovou linku, která s abstraktní lehkostí otevírá pro mě důležité životní milníky. První obdiv, který jsem pocítila k vlastní tělesnosti, zaujetí magičností cizí ženskosti, zranění srdce mužem, tlak potřeby naplnit očekávání, strach z odhalení intimity. Kolik kůží oblékneme během našeho života. Kolik slupek potřebuje ženská duše, aby ochránila před světem svou krev a mléko. Podle jakých parametrů formujeme svůj obal. Pro koho se vlastně strojíme. Pro sebe, ale kvůli nim. Pro svou marnivost, ale kvůli jejich egu. Celý život v leskle fialové hlavě cibule. Šťavnaté žilnaté slupky plné živoucí tělesné tekutiny, která má moc léčit, ukojit chuť, násilně zalít oči slzami. Vrství se jedna na druhou. Jako do cisteren pumpujeme do nich mizu prožitků a zkušeností. Až jednou na vrcholu zrání, ta poslední slupka vyschne. Některé cibule postupem času shnijí, rozloží své šťávy do prachu. Ty bez strachu z minulosti se nechají naříznout vlastní zvědavostí a touhou krvácet mladý lepkavý nektar.

Štiplavé vzpomínky na kdysi čerstvou realitu ukápnou do časem zahojených ran. Vždyť nepříjemné a bolavé zapomínáme rychleji. Tak buď si třeba bílá jako křída, víc pak ucítíš polibek slunce.